

SKLÁDAČKA

JOHN LUTZ

SKLÁDAČKA JOHN LUTZ

2016

Copyright © 2015 by John Lutz
Translation © 2016 by Martin Verner
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SLAUGHTER
přeložil Martin Verner
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2016

ISBN 978-80-7498-127-2

VĚNOVÁNÍ

*Aardvarkian, pan B, pan E, paní El, Em, pan J, pan Lucas,
Soph, Cesta – tato kniha je pro vás.*

PODĚKOVÁNÍ

*Autor děkuje Michaele Hamiltonové,
Dominicku Abelovi, Marilyn Davisové
a Barbaře Lutzové za neocenitelnou pomoc.*

ČÁST PRVNÍ

Už běží, však ohlédnout se ještě mají čas,
v každém šustnutí maně slyší čísi hlas
a dychtí po radosti, z níž je mrazí.

Thomas Gray, *Óda na vzdálenou Eton College*

1

Rose Darlingová věděla, že se vydala běhat trochu pozdě. Jestli pořádně neprotáhne krok, zastihne ji v Central Par-ku tma. Bylo jí jasné, že je bezpečnější nezdržovat se tam po setmění, tím si ale hlavu nelámala.

Horší bylo, že má rande, a jestli svůj pravidelný trénink trochu nezkrátí, z vlasů se jí v letním horku stane mastný slepenec.

Rose byla pohledná žena. Měla vysokou sportovní postavu a dlouhé nohy. Při běhání vypadala velice ladně a chlapi na ní mohli oči nechat.

Stejně jako ten týpek vlevo, k němuž se blížila. Skláněl se nad kolem postaveným vzhůru nohama na sedle a řídítkách. Předstírá, že ho opravuje, jen proto, aby mohl zastavit a pozorovat ji? Třeba jí dopřeje pár vteřin náskoku, vyhodnotí situaci a vyrazí za ní. Na kole ji dohoní docela snadno.

Teď se dokonce napřímil a zpod široké modré čelenky na ni vrhl chlípný pohled.

Odvrátila hlavu, a když jej mýjela, dívala se jen přímo před sebe. Jakmile byla dost daleko, odvážila se ohlédnout.

JOHN LUTZ

Napůl očekávala, že chlap už bude šlapat do pedálů, aby se na ni mohl vrhnout.

Místo toho se však znovu skláněl nad převráceným bicyklem, a ať už bylo příčinou závady cokoliv, usilovně se ji snažil odstranit.

Jsem to ale husa!

Skoro se tomu zasmála.

Cítila se teď mnohem klidněji, zvolnila tempo a zkrátila krok, aby si úplně nezničila účes. Nepřestávala se ujišťovat, že k východu na Jednaosmdesáté dorazí dřív, než se úplně setmí. Temnou džungli nechá za sebou a ocitne se v osvětlené náruči rušného města. Bude v bezpečí.

Vlastně v menším nebezpečí. V jiném druhu džungle.

Asi po pěti minutách pěšina zahýbala, a když se podívala přímo před sebe, viděla už vysoké budovy táhnoucí se podél Central Park West. Za okny se začínala rozsvěcet světla a vytvářela nepravidelný rastr, připomínající nevyplněnou křížovku. Za zubatým horizontem tvořeným řadou mrakodrapů nabírala dosud modrá obloha fialový nádech, jenž nebi propůjčoval nekonečnou hloubku.

Rose se rozhlédla. Nikde nikdo.

Už k ní ale doléhal sílící ruch ulic. Už jenom kousek.

Blížím se. Stihnu to před setměním.

V tu chvíli uslyšela skřek. Byl pronikavý a zřetelný, i když rychle odezněl. Byl to sten raněného nebo právě usmrčeného zvířete? Ženy?

Ozval se odněkud zepředu, kousek vpravo. Viděla jen stromy a husté křoví. Snad zahlédla i nějaký pohyb, ale nebyla si jistá. Špicovala uši, jestli neuslyší další výkřik.

Sice neznala původce toho zvuku, ale bezpečně věděla, že ho nevydal pták. Na to byl příliš... srdceryvný.

Zase ta moje zjitřená fantazie.

Slyšela jen svůj zrychlený dech. Aniž by se dvakrát rozmýšlela, přidala do kroku.

Další pohyb! Kousek od pěšiny a nedaleko od místa, kde už prve něco zahlédla.

Možná je tam někdo zraněný. A potřebuje její pomoc.

Uslyšela sten a viděla pohyb. Mohla by změnit směr, zaběhnout se tam podívat.

Nebud' blbá! Jestli jsi skutečně něco zahlédla, byl to pravděpodobně pes nebo kočka. Nebo třeba veverka. V parku jich žije dobrá tisícovka.

Když probíhala okolo onoho místa, nohy jí náhle ztěžkly v předtuše, že kdyby v křoví něco bylo – dravec, člověk, cokoliv –, mohlo by ji to začít pronásledovat.

O to víc zabrala.

Zítří. Zítří ráno sem znovu zaběhnu a přesvědčím se, že nešlo o nic důležitého. Abych měla jistotu, že se nikomu nic nestalo.

Měla pocit, že zaslechla nějaký pohyb za zády, a pokračmu se ohlédla.

Nikoho neviděla. Byla už skoro tma.

Nikde ani noha.

Zato spousty míst, kde se skrýt.

Upalovala, co jí síly stačily.

2

„Blíž ke mně prostě nepřijdou,“ konstatovala udiveně Lois Grahamová. „Ani když jim házím popcorn.“

Na důkaz svých slov vsunula prsty do malého bílého sáčku a pohybem rozsévačky před sebe hodila několik ještě teplých kousků kukuřice.

„Koukni,“ řekla, když se pultucet holubů sročených okolo lavičky a popcornu vznesl a uletěl, jako by obdržel nějaký tajný povel. „Skoro mi připadá, že vědí něco, co já ne.“

„Možná toho svým způsobem vědí dokonce víc než většina z nás. Škoda, že to neumějí dát najevo. Třeba jako mluvící papoušci.“

„Možná bychom měli na papoušky víc dát. Koukají se na mě, jako by říkali, že mi nedochází něco, co by mělo.“

Corey se usmál. Byl to menší muž ve stylově sepraných džínách a zelené polokošili, u které si zvedal límeček. Na hlavě měl baseballovou čepici se znakem newyorských Mets a nosil ji lehce posunutou ke straně, takže vypadal trochu rošťácky. „Cožpak sis nikdy nevšimla, že tohle dělají holubi před západem slunce vždycky?“

„Ne. Ale teď si na to budu dávat pozor. Je to nějaký obranný instinkt, co myslíš?“

„Jasně.“ Holubi poletovali bezcílně okolo, jako by čekali na správný okamžik. „Vědí, že je nejvyšší čas jít na kutě.“

Ve skutečnosti neměl Corey nejmenší potuchy, jak holubi přemýšlejí. A zvláště ti newyorští. Někdy je člověk ani nezahlédne, jindy jako by byli všude, kam se podívá. Pitomí ptáci. Poletují, pletou se pod nohy a člověk je každou chvíli div nezašlápne nebo nepřejede. Věděl, že je loví sokoli, kteří v okolí Central Park West hnízdí na vysokých domech jen kousek od míst, kde teď s Lois jsou. Nádherná smrtonosná stvoření. Jak báječné by bylo, kdyby se jeden z těch dravých ptáků snesl z nebe a přímo před nimi nějakého holuba vyřídil, říkal si Corey. O tom však Lois neměla ani potuchy.

„Co máš v tom batohu?“ zeptala se a ukázala na objemné plátěné zavazadlo, které mu leželo u nohou. Tmavě modrý batoh měl dvě kapsy s černými řemínky a poutkem.

„Propocené oblečení a věci z posilovny,“ zalhal. „Než jsem sem šel, byl jsem si zacvičit.“

„Někde na Amsterdam Avenue?“

„Na Dvaasedmdesáté,“ řekl Corey, protože usoudil, že na Dvaasedmdesáté určitě nějaká posilovna bude. Ne že by na tom záleželo, ledaže by tam Lois náhodou chodila taky. Corey nebyl v posilovně už roky. Existovala spousta mnohem zajímavějších věcí, které šly dělat, aniž by se u nich člověk potil.

Dloubl do batohu špičkou a rozhlédl se. Stíny už byly hlubší. Brzy se úplně setmí.

„Nechčeš jít se mnou?“ zeptal se, sehnul se pro batoh a přehodil si ho přes rameno.

JOHN LUTZ

„Kam?“

„Z parku. Po setmění tu není bezpečno. Pohybuje se tu spousta šelem.“

Usmála se. „Když jsi se mnou, tak se jich nebojím.“

I on se usmál, ale myslel si své. Jak je tohle možné? Kéž by někdy potkal oběť, jejíž rozum by byl hoden respektu.

Vstal z lavičky, ometl si popcorn z trička a kalhot a chystal se k odchodu. Holubi, kteří se odvážili blíž, poskočili, zavrkali a zamířili k rozházeným kouskům kukuřice. Když se zvedla i Lois, jako by jim začalo víc chutnat.

„Pojďme,“ ukázal Corey ke skupince stromů a hustému křoví.

„Ven se ale jde tudy,“ namítla Lois a chtěla se vydat na opačnou stranu.

„Znám lepší cestu,“ nedal se Corey a zlehka ji uchopil za ruku.

Uvažoval, jestli je ta běžkyně už na ulici nebo dokonce doma, pokud bydlí někde poblíž. Ta by bolesti rozuměla. Instinktivně by se buď snažila utéct, nebo by se upínala k naději, že predátor bude milosrdný.

Cítil, že mu Lois třikrát stiskla dlaň, jako by mu dávala nějaké tajné znamení.

Odpověděl jí stejně. Na tu běžkyni bude mít čas jindy, pokud usoudí, že mu za to stojí. Záleží jen na něm.

Zvedl se mírný vítr, rozproudil stojatý horký vzduch a konečky větví v korunách stromů, k nimž měli namířeno, se zavlnily. Lois se mu podvolila a šla vedle něho. Byl rád, že jí nemusí vysvětlovat, že pro ni už žádná cesta z parku nevede.

I když na tom vlastně nezáleželo.

Brzy sama zjistí, že kráčí vstříc něčemu mnohem zajímavějšímu.

3

Když se ozval sytý hlas Patti LuPoneové, dožadující se, aby pro ni Argentina neplakala, právě svítalo. Frank Quinn ležel na břiše a v polospánku přemítal, že tu melodii z *Evity* snad ještě nikdy neslyšel celou. Obvykle totiž býval na nohou dřív, než ho budík stačil přenést z jeho domu z hnědých cihel na Pětasedmdesáté do Argentiny. Dnes však ne a ne se probrat – jako by tušil, že tentokrát by bylo lepší zůstat v posteli. Jen kdyby mi matka napsala omluvenku, napadlo ho a hned se musel usmát. Uvědomil si, že se mu zdálo o škole v Brooklynu, o algebře a učitelce matematiky. Říkala mu, že až zvládne algebru, nebude mít potíže s geometrií. Vždycky se ti podaří najít to správné řešení, Francisi, slyšel živě její hlas.

A přesně tohle v životě dělal, jen se díval, pozoroval druhé a hledal řešení.

„Vypniušto,“ slyšel mumlat vedle sebe.

Pearl ležela těsně vedle něj s rukou na jeho zádech, téměř celý obličej zabořený do zmuchlaného polštáře.

„Vypniušto!“

Quinn se vyprostil z jejího objetí, opřel se o loket a posadil se na kraj postele. Nemotornými prsty šátral po dotykových senzorech přístroje, jenž v sobě kombinoval CD přehrávač, rádio, budík a telefon. Konečně nahmatl ten správný a ložnice se opět ponořila do ticha vyjma ruchu, který do pokoje doléhal z ulice.

„Bdíky,“ zahuhlala Pearl do polštáře.

Quinn vstal, na sobě jen krátké kalhoty od pyžama, a protáhl se. Byl to muž spějící k podzimu svého života, ale stále urostlý a statný. Měl svalnatá ramena a dlouhé paže zakončené mohutnými rukama se silnými prsty, které připomínaly lžíce bagru.

CD přehrávač, rádio, budík a telefon pípnul.

Někdo volal.

„Sakra!“ zaklela Pearl, tentokrát už celkem zřetelně.

Na svítícím displeji zářilo jméno policejního komisaře Harleyho Renze.

Quinn se na rozhovory s Renzem netěšil nikdy a zvláště ne, když ještě napůl spal.

Sáhl po sluchátku a s nepříjemným pocitem doprovázeným zlou předtuchou jej zvedl.

„Quinne?“

„Poslouchám.“

„Ještě se povalujete v posteli?“

„Ještě jo.“

„Už jste snídal?“

„Ne.“

„Ani se o to nesnažte. Něco pro vás mám.“

Quinnovo tušení začínalo nabývat konkrétních obrysů. Newyorská policie si tu a tam najímala jeho detektivní kan-

celář ke spolupráci. Renz byl klasický kariérista a byrokrat sledující vlastní politické cíle, měl velice ostré lokty a neštítel se ani korupce. Když hrozil průšvih a Renzovi se zdálo, že by si mohl spálit prsty, předal věc Quinnovi a jeho detektivům. Quinn pracoval osvědčeným způsobem a Renz se jej naučil využívat ve prospěch newyorského policejního sboru ještě dřív, než Quinn odešel do civilu a založil si vlastní detektivní agenturu.

„Nechcete si ušpinit ruce, že jo?“ rýpl si Quinn.

Renz se zasmál. „Jste první, za kým běžím, jakmile by mi nějaký případ mohl podělat kariéru. To připouštím. V naší branži musí člověk počítat s tím, že facka může přiletět odkudkoliv.“

„Rád za vás nastavím tvář.“

„S tím právě počítám,“ připustil Renz. „Nestydím se přiznat, že jsem ambiciózní. Oba víme, jak to chodí. Je to obchod. Vy riskujete, slíznete mediální humbuk, ale i prachy. Já z toho vyjdu bez poskvrnky, popolezu zas o kousek výš a v důsledku toho si mě prachy taky najdou.“

Quinn netušil, jak na tohle Renz přišel, ale nechtělo se mu to pitvat. „Tak co vás tak pálí, že od toho dáváte ruce pryč?“

„Máme tu mrtvolu,“ řekl Renz. „Mladá žena, která se podle dokladů, co jsme našli v kabelce, jmenovala Lois Grahmová. Bydlela někde v SoHo.“

„Tam je i tělo?“ zeptal se Quinn a zaregistroval, že je vzhůru už i Pearl.

„Ne. Tělo je v Central Parku. Nedaleko vchodu z Jednadesáté, kousek od Central Park West.“

„Sexuální motiv?“

„Možná.“

JOHN LUTZ

„Byl to důvod vraždy?“ Central Park je místem, kde tu a tam nějaká žena přijde o život. Proč ho tedy Renz volá?

„Důvod vraždy mě ani tak nezajímá. Jde mi o způsob.“

„Jaký?“

„To musíte vidět.“

V tomhle ohledu byl Quinn s Renzem zajedno. Nehledě na slovní přestřelky Quinn už dostatečně zahořel zvědavostí, aby byl ochotný vypravit se do Central Parku i v tuhle nekřesťanskou hodinu.

„Budu tam co nejdřív,“ řekl.

„Vezměte s sebou Pearl.“

Quinn se ohlédl na manželskou postel, ale zjistil, že Pearl už v ní není. Kohoutky zavrzaly, vodovodní potrubí zavibrovalo, ze sprchy zašuměla voda. Pearl se uměla osprchovat a obléknout rychleji než kterákoliv jiná žena, kterou Quinn znal.

„Zkuste jí to zakázat,“ zamumlal.